2021_9_317_334

നിരാകരണപത്രം

(Disclaimer)

പ്രാദേശികഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത വിധിന്യായം നിർമിത ബുദ്ധ്യാധിഷ്ഠിത വിവർത്തന ഉപകരണത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കേരള ഹൈക്കോടതിയിലെ ഐ.റ്റി. ഡയറക്ടറേറ്റ് സാധൂകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നിരുന്നാലും, ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിൽ ആശയപരമായോ സാംഗത്യപരമായോ വ്യാകരണപരമായോ ആഖ്യാനപരമായോ തെറ്റുകൾകടന്നു കൂടാൻ സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഈ തർജ്ജമ കേവലം വ്യവഹാരകക്ഷികളുടെയും പൊതുജനങ്ങളുടെയും പൊതുവായ അറിവിലേക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഔദ്യോഗികവും പ്രായോഗികവുമായ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വിധി നിർവ്വഹണ നടപടിക്രമങ്ങൾക്കും പ്രസ്തുത വിധിന്യായത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പ് ആധികാരികവും അന്തിമവും ആയിരിക്കും.

2021_9_317_334

ഫൂൽ സിംഗ്

v.

മധ്യ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം

2021 ലെ 1520–ആം നമ്പർ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ

2021 ഡിസംബർ 01

[ജസ്റ്റിസ് എം. ആർ. ഷാ, ജസ്റ്റിസ് സഞ്ജീവ് ഖന്ന]

ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമം, *1860*– വകുപ്പ് *376*– ബലാത്സംഗം– പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസ്, ഇരയുടെ ഭർത്താവ് മറ്റൊരു ഗ്രാമത്തിലായിരിക്കുമ്പോൾ അവൾ ഒറ്റയ്ക്ക് മുറിയിൽ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു, അപ്പോൾ പ്രതി മതിൽ ചാടിക്കടന്ന് ഇരയുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അവളെ ബലാത്സംഗം ചെയ്തു എന്നാണ്– ഇരയുടെ കേസ് പ്രകാരം, അവൾ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയോടും അമ്മായിയമ്മയോടും സംഭവം വിവരിച്ചെങ്കിലും അവർ അവളെ വിശ്വസിച്ചില്ല– മറിച്ച്, അവൾക്ക് മർദ്ദനമേറ്റു– അതിനുശേഷം, അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കി– എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു– ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് *376* പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് വിചാരണക്കോടതി പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റസ്ഥാപനം നടത്തുകയും അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്ക് *7* വർഷം കഠിന തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു– ഇതിൽ ദുഃഖിതനായി, അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ നൽകി, അത് തള്ളി– സുപ്രീം കോടതിക്ക് മുന്നിൽ, മെഡിക്കൽ തെളിവുകൾ ഇരയുടെ കേസിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന് വാദിച്ചു, കാരണം ഡോക്ടർ തന്റെ മൊഴിയിൽ,

2021_9_317_334

പരിശോധനയിൽ ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ലെന്ന് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചു- പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസ് ഇരയുടെ മൊഴിയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണെന്നും എഫ്.ഐ.ആർ. ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിൽ മൂന്ന് ദിവസത്തെ കാലതാമസം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും തുടർന്ന് വാദിച്ചു- വിധി: ഇര പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുണച്ചു- അവൾ തുടക്കം മുതൽ സ്ഥിരത പുലർത്തി- ഇരയുടെ ഏക മൊഴി എന്തുകൊണ്ട് വിശ്വസിക്കരുത് എന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചില്ല- വിശദമായ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിന് ശേഷവും, അവൾ താൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു- ഇരയുടെ വിശ്വാസ്യതയും/അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയതയും സംശയിക്കാൻ ഒരു കാരണവുമില്ല- ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ ഇരയോട് ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളെക്കുറിച്ച് വിദൂരമായി പോലും ഒരു ചോദ്യവും ചോദിച്ചില്ല- അതിനാൽ, ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വാദം ഉടനടി തള്ളണം- എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ മൂന്ന് ദിവസത്തെ കാലതാമസത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, സംഭവമുണ്ടായ ഉടൻ തന്നെ താൻ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയോടും അമ്മായിയമ്മയോടും സംഭവം വിവരിച്ചുവെന്നും എന്നാൽ അവർ ഇരയെ വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നും ഇരയ്ക്ക് വേണ്ടി വ്യക്തവും സ്ഥിരതയുള്ളതുമായ കേസ് ആയിരുന്നു- അവളുടെ വൈവാഹിക ഭവനത്തിൽ മറ്റ് കുടുംബാംഗങ്ങളൊന്നും ഇരയെ പിന്തുണച്ചില്ല- അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കി, അതിനുശേഷം അവൾക്ക് എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു- അതിനാൽ, അത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ, എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസം ഉണ്ടായപ്പോൾ, അത്തരം കാലതാമസത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം പ്രതിക്ക് നൽകാൻ കഴിയില്ല, കാരണം അയാൾ ബന്ധുവായിരുന്നു- ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ്

376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് ഇവിടെയുള്ള അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിക്ക് നൽകിയ ശിക്ഷയും തടവും സ്ഥിരീകരിച്ചു.

അപ്പീൽ തള്ളിക്കൊണ്ട്, കോടതി ഇപ്രകാരം വിധിച്ചു:

1. ഈ കേസിലെ വസ്തുതകളിൽ സുപ്രീം കോടതി വിവിധ വിധിന്യായങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്ന നിയമം പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, മുകളിൽ നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ഇരയുടെ വിശ്വാസ്യതയും/അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയതയും സംശയിക്കാൻ ഒരു കാരണവുമില്ല. അവളെ വിശ്വസനീയവും ആശ്രയിക്കാവുന്നതുമായി കണ്ടെത്തി. അതിനാൽ, കൂടുതൽ സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ, ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച് പ്രതിയുടെ കുറ്റസ്ഥാപനം നിലനിർത്താം. [ഖണ്ഡിക 6][332–ഡി–ഇ]

2. ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ലെന്നും അതിനാൽ ഇത് സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധം ആയിരിക്കാമെന്നുമുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, മേൽപ്പറഞ്ഞതിന് യാതൊരു കഴമ്പുമില്ല. അവളുടെ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ ഇരയോട് അങ്ങനെയൊരു ചോദ്യം വിദൂരമായി പോലും ചോദിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദം ഉടനടി തള്ളണം. [ഖണ്ഡിക 7][332–ഇ–എഫ്]

3. സംഭവ ദിവസം രാത്രി താൻ ഇൻഡോറിലേക്ക് പോയിരുന്നുവെന്നും ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുമുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, പ്രതിഭാഗത്തെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതിലും വിചാരണക്കോടതിക്ക് പിഴവ് സംഭവിച്ചുവെന്ന പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്, D.W.1 നെ വിശ്വസിക്കരുതെന്നും പ്രതി ഉന്നയിച്ച സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു

സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം വിശ്വസിക്കരുതെന്നും വിചാരണക്കോടതി വ്യക്തമായ കാരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. D.W.1 പ്രതിയുടെ അതേ ഗ്രാമക്കാരനാണ്. ഇൻഡോറിലേക്ക് പോകാനുള്ള കാരണം കോടതി വിശ്വസിച്ചില്ല. 'ബി' എന്നയാൾക്ക് അപകടം സംഭവിച്ചതുകൊണ്ട്, D.W.1 ഉം പ്രതിയും 'ബി'യെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ഇൻഡോറിലേക്ക് പോയിരുന്നുവെന്നും അവർ അന്ന് രാത്രി ഇൻഡോറിൽ തങ്ങിയെന്നും പ്രതിയുടെയും പ്രതിഭാഗത്തിന്റെയും കേസ് ആയിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, 'ബി'ക്ക് രണ്ട് മാസം മുമ്പ് ഒരു പരിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കണ്ടെത്തി. പ്രതിഭാഗം ആശുപത്രി രേഖകളോ 'ബി'യെ ചികിത്സയ്ക്കായി കൊണ്ടുപോയ ആശുപത്രിയിലെ ഡോക്ടറെയോ ജീവനക്കാരനെയോ ഹാജരാക്കിയില്ല. പ്രതിഭാഗം പറയുന്നതനുസരിച്ച്, അവർ ഇൻഡോറിൽ 'ടി' എന്നൊരാളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും 'ടി'യെ പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല. 'ബി'യെയും പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, പ്രതി ഉന്നയിച്ച സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം വിചാരണക്കോടതി ശരിയായി അവിശ്വസിക്കുകയും D.W.1 നെ ശരിയായി അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. തെളിവുകളുടെ വിലയിരുത്തലിൽ, D.W.1 ന്റെ മൊഴിയിൽ യാതൊരു വിശ്വാസ്യതയുമില്ലെന്ന് വിചാരണക്കോടതി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിച്ചു. [ഖണ്ഡിക 8][332–ജി–എച്ച്; 333–എ–സി]

4. എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ മൂന്ന് ദിവസത്തെ കാലതാമസം ഉണ്ടായെന്ന പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്, സംഭവമുണ്ടായ ഉടൻ തന്നെ ഇര തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയോടും അമ്മായിയമ്മയോടും സംഭവം വിവരിച്ചുവെന്നും എന്നാൽ അവർ ഇരയെ വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നും ഇരയ്ക്ക് വേണ്ടി വ്യക്തവും സ്ഥിരതയുള്ളതുമായ കേസ് ആയിരുന്നു. മറിച്ച്, അവർ അവളെ മർദ്ദിച്ചു. അവളുടെ വൈവാഹിക

ഭവനത്തിൽ മറ്റ് കുടുംബാംഗങ്ങളൊന്നും ഇരയെ പിന്തുണച്ചില്ല, അതിനാൽ അവൾ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് വിവരം അയക്കുകയും അതിനുശേഷം അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുകയും എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ കേസിൽ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയും അമ്മായിയമ്മയും സ്ത്രീകളായിരുന്നിട്ടും ഇരയെ പിന്തുണച്ചില്ല എന്നത് വളരെ നിർഭാഗ്യകരമാണ്. മറിച്ച്, അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കുകയും അതിനുശേഷം എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സ്ത്രീകളായിരുന്നിട്ടും കുറഞ്ഞപക്ഷം ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയും അമ്മായിയമ്മയും ഇരയെ മർദ്ദിക്കാതെയും അവളെ വിശ്വസിക്കാതെയും അവളെ പിന്തുണയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അതിനാൽ, അത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ, എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസം ഉണ്ടായപ്പോൾ, അത്തരം കാലതാമസത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം പ്രതിക്ക് നൽകാൻ കഴിയില്ല, കാരണം അയാൾ ബന്ധുവായിരുന്നു. [ഖണ്ഡിക 9][333–സി–എഫ്]

5. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376–ലെ വ്യവസ്ഥ പരിഗണിച്ച് ശിക്ഷ കുറയ്ക്കാനുള്ള പ്രതിയുടെ ഹർജിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 ഭേദഗതിക്ക് മുമ്പ്, കുറഞ്ഞ ശിക്ഷ ഏഴ് വർഷമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം, വിധിന്യായത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട മതിയായതും പ്രത്യേകവുമായ കാരണങ്ങൾക്കായി കോടതിക്ക് ഏഴ് വർഷത്തിൽ കുറഞ്ഞ കാലയളവിലേക്ക് തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കാം. ഏഴ് വർഷത്തിൽ കുറഞ്ഞ കാലയളവിലേക്ക് തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ അസാധാരണമായതോ/അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക കാരണങ്ങളോ ഇല്ല. മറിച്ച്, കേസിലെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്ക് ഏഴ് വർഷം കഠിന തടവ് എന്ന ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ശിക്ഷ മാത്രം നൽകി

ലഘുവായി കൈകാര്യം ചെയ്തു എന്ന് പറയാം. ഇര ബന്ധുവായിരുന്നു. വൈവാഹിക ഭവനത്തിലെ കുടുംബത്തിൽ ആരും അവളെ പിന്തുണച്ചില്ല, അവൾക്ക് മാനസികാഘാതമുണ്ടായി. അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കുകയും അതിനുശേഷം അവൾക്ക് എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രതി സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു തെറ്റായ കേസ്/വാദം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്, അത് കീഴ്ക്കോടതികൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ശിക്ഷ കുറയ്ക്കാനുള്ള അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിയുടെ ഹർജിയും/അല്ലെങ്കിൽ ഏഴ് വർഷം കഠിന തടവ് എന്ന ശിക്ഷയെ ഏഴ് വർഷം സാധാരണ തടവാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഹർജിയും സ്വീകരിക്കാനാവില്ല, അത് തള്ളി. [ഖണ്ഡിക 10][333–എഫ്–എച്ച്; 334–എ–സി]

ഗണേശൻ *v.* സ്റ്റേറ്റ്, (2020) 10 എസ്.സി.സി. 573; സ്റ്റേറ്റ് *(*എൻ.സി.ടി. ഓഫ് ഡൽഹി*) v.* പങ്കജ് ചൗധരി, (2019) 11 എസ്.സി.സി. 575 : [2018] 14 എസ്.സി.ആർ. 78; ഷാം സിംഗ് *v.* ഹരിയാന സംസ്ഥാനം, (2018) 18 എസ്.സി.സി. 34 – ആശ്രയിച്ചു.

സന്തോഷ് പ്രസാദ് *v.* ബിഹാർ സംസ്ഥാനം, (2020) 3 എസ്.സി.സി. 443 : [2020] 2 എസ്.സി.ആർ. 798; ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* മംഗ സിംഗ്, (2019) 16 എസ്.സി.സി. 759 : [2018] 14 എസ്.സി.ആർ. 904 – പരാമർശിച്ചു.

പരാമർശിച്ച നിയമങ്ങൾ		കേസ്
(2020) 10 SCC 573	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 4.2
[2020] 2 SCR 798	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 4.2
[2018] 14 SCR 904	പരാമർശിച്ചു	ഖണ്ഡിക 4.2
[2018] 14 SCR 78	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 4.2
(2018) 18 SCC 34	ആശ്രയിച്ചു	ഖണ്ഡിക 5.4

2021_9_317_334

ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ അധികാരിത : 2021 ലെ ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ നമ്പർ 1520.

2000–ലെ 875–ആം നമ്പർ ക്രിമിനൽ അപ്പീലിൽ മധ്യപ്രദേശ് ഹൈക്കോടതിയുടെ ഇൻഡോർ ബെഞ്ച് 05.09.2019–ന് പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും നിന്ന്.

അപ്പീൽവാദിക്ക് വേണ്ടി അഭിഭാഷകൻ ആദിത്യ ഗഗ്ഗർ ഹാജരായി.

എതിർകക്ഷിക്ക് വേണ്ടി അഭയ് പ്രകാശ് സഹായ്, എ.എ.ജി., പശുപതി നാഥ് റാസ്ദാൻ, രശ്മി സിൻഹാനിയ, പ്രഖർ ശ്രീവാസ്തവ്, സ്നേഹ് ബൈർവ എന്നീ അഭിഭാഷകർ ഹാജരായി.

കോടതിയുടെ വിധിന്യായം പുറപ്പെടുവിച്ചത് ജസ്റ്റിസ് എം. ആർ. ഷാ:

1. ഇൻഡോറിലെ മധ്യപ്രദേശ് ഹൈക്കോടതി ക്രിമിനൽ അപ്പീൽ 875/2000–ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച 05.09.2019–ലെ തർക്കിത വിധിന്യായത്തിലും ഉത്തരവിലും ദുഃഖിതനായ അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി നൽകിയ പ്രസ്തുത അപ്പീൽ ഹൈക്കോടതി തള്ളുകയും ദേവാസ് സെഷൻസ് ജഡ്ജി (ഇനി മുതൽ 'വിചാരണക്കോടതി' എന്ന് പരാമർശിക്കുന്നു) വിചാരണക്കോടതി' നം. 05/2000–ൽ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരം പ്രതിയെ ശിക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും 7 വർഷം കഠിന തടവും 500/– രൂപ പിഴയും പിഴയൊടുക്കാത്തപക്ഷം മറ്റൊരു ശിക്ഷയും വ്യവസ്ഥ ചെയ്ത് 31.07.2000–ൽ പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായവും കൂറ്റസ്ഥാപന ഉത്തരവും ശിക്ഷയും ശരിവെക്കുകയും ചെയ്തതിനാൽ, യഥാർത്ഥ പ്രതി നിലവിലെ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

2021_9_317_334

2. പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസ് അനുസരിച്ച്, 1999 ഓഗസ്റ്റ് 9-ലെ രാത്രിയിൽ ഇരയായ ഇരയുടെ ഭർത്താവ് മറ്റൊരു ഗ്രാമത്തിലേക്ക് പോയപ്പോൾ അവൾ ഒറ്റയ്ക്ക് മുറിയിൽ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു, അപ്പോൾ പ്രതി മതിൽ ചാടിക്കടന്ന് ഇരയുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രതിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഇര ഉണർന്നു, ബൾബിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൾ പ്രതിയെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തുടർന്ന് പ്രതി ഇരയുടെ വായ പൊത്തിപ്പിടിക്കുകയും ബലാത്സംഗം ചെയ്യുകയും അതിനുശേഷം മതിൽ ചാടി രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇരയുടെ കേസ് അനുസരിച്ച്, അവൾ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയോടും അമ്മായിയമ്മയോടും സംഭവം വിവരിച്ചെങ്കിലും അവർ അവളെ വിശ്വസിച്ചില്ല. മറിച്ച്, അവൾക്ക് മർദ്ദനമേറ്റു. അതിനുശേഷം ഇര തന്റെ വൈവാഹിക ഭവനത്തിലെ മറ്റ് കുടുംബാംഗങ്ങളോടും സംഭവം പറഞ്ഞുവെങ്കിലും ആരും ഒരു നടപടിയും എടുത്തില്ല. ഇര തന്റെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് വിവരം അയച്ചു. അതിനുശേഷം, അവളുടെ അമ്മാവനും മറ്റുള്ളവരും അവളുടെ വൈവാഹിക ഭവനത്തിലേക്ക് വരികയും ഇര അവരോട് സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് പറയുകയും ചെയ്തു. അവർ അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അതിനുശേഷം, 12.08.1999-ന് ഒരു എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. അവളെ വൈദ്യപരിശോധനയ്ക്ക് അയച്ചു. അന്വേഷണം പൂർത്തിയായ ശേഷം, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് പ്രതിക്കെതിരെ കുറ്റപത്രം സമർപ്പിച്ചു. കേസ് ബഹുമാനപ്പെട്ട സെഷൻസ് കോടതിക്ക് കൈമാറി. പ്രതി നിരപരാധിയാണെന്ന് വാദിച്ചു, അതിനാൽ അയാൾക്ക് മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറ്റത്തിന് വിചാരണ നേരിടേണ്ടി വന്നു.

2.1 പ്രതിക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റം തെളിയിക്കുന്നതിനായി, പ്രോസിക്യൂഷൻ 12.08.1999-ന് ഇരയെ പരിശോധിച്ച ഡോക്ടർ ഉൾപ്പെടെ ആറ് സാക്ഷികളെയും, ഇര-PW 3-യെയും, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ-PW 6-

നെയും പരിശോധിച്ചു. സാക്ഷികളിൽ ഒരാളായ രാജാറാം–PW 2 പ്രോസിക്യൂഷൻ കഥയെ പിന്തുണച്ചില്ല, അയാളെ പ്രതികൂല സാക്ഷിയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. പ്രതി സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം ഉന്നയിച്ചു, സംഭവ ദിവസം താൻ ഇൻഡോറിലേക്ക് പോയിരുന്നുവെന്നും അന്ന് ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ D.W.1 ആയി എതിർഭാഗം സാക്ഷിയെ പരിശോധിച്ചു. ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി, സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദത്തെയും D.W.1 നെയും യുക്തിപരമായ കാരണങ്ങൾ നൽകി വിശ്വസിച്ചില്ല. അതിനുശേഷം രേഖകളിലെ തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തിയ ശേഷം, 31.07.2000–ലെ വിധിന്യായവും ഉത്തരവും പ്രകാരം, ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി പ്രതിയെ ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് ശിക്ഷിക്കുകയും മേൽപ്പറഞ്ഞതുപോലെ അപ്പീൽവാദിക്ക് ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു.

2.2 ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച വിധിന്യായത്തിലും കുറ്റസ്ഥാപന ഉത്തരവിലും ശിക്ഷാ വിധിയിലും ദുഃഖിതനായ അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതി ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിച്ചു. ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായവും ഉത്തരവും പ്രകാരം, ഹൈക്കോടതി പ്രസ്തുത അപ്പീൽ തള്ളി. അതിനാൽ, നിലവിലെ അപ്പീൽ പ്രതിയുടെ അഭ്യർത്ഥനപ്രകാരമാണ്.

3. പ്രതിക്ക് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകൻ ശ്രീ ആദിത്യ ഗഗ്ഗർ, നിലവിലെ കേസിൽ മെഡിക്കൽ തെളിവുകൾ ഇരയുടെ കേസിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്നില്ലെന്ന് ശക്തമായി വാദിച്ചു. ഡോക്ടർ തന്റെ മൊഴിയിൽ, പരിശോധനയിൽ ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ലെന്ന് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിച്ചു എന്ന് വാദിച്ചു.

3.1 അതിനാൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് ഇരയുടെ മൊഴിയെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണെന്ന് തുടർന്ന് വാദിച്ചു. മറ്റ് സ്വതന്ത്ര സാക്ഷികളെ ആരെയും പരിശോധിക്കുകയോ/അല്ലെങ്കിൽ ഇരയുടെ കേസിനെ പിന്തുണയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് വാദിച്ചു.

3.2 എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസമുണ്ടായെന്ന് തുടർന്ന് വാദിച്ചു. സംഭവം നടന്നത് 9.8.1999-നാണെന്നും എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തത് 12.08.1999-നാണെന്നും, അതായത് മൂന്ന് ദിവസത്തിന് ശേഷമാണെന്നും വാദിച്ചു. അതിനാൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കഥയ്ക്ക് മെഡിക്കൽ തെളിവുകളിൽ നിന്ന് യാതൊരു സ്ഥിരീകരണവുമില്ലെന്നും, പരിക്കുകളുടെ യാതൊരു അടയാളങ്ങളും ഇല്ലാത്തതിനാൽ, ശാരീരിക ബന്ധം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പോലും അത് പൂർണ്ണമായും സമ്മതത്തോടെയായിരുന്നു എന്ന് തള്ളാനാവില്ലെന്നും വാദിച്ചു.

3.3 ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും, ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന സംഭവത്തിന്റെ തീയതി/രാത്രി പ്രതി ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും D.W.1 നോടൊപ്പം ഇൻഡോറിലായിരുന്നെന്നും വ്യക്തമായി പറഞ്ഞ D.W.1 നെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതിൽ വലിയ പിഴവ് വരുത്തിയെന്ന് തുടർന്ന് വാദിച്ചു.

3.4 മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട്, നിലവിലെ അപ്പീൽ അനുവദിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. പകരമായി, കോടതികൾ താഴെ ചുമത്തിയ ഏഴ് വർഷത്തെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് ഇതിനകം പ്രതി രണ്ടര വർഷം ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചതിനാൽ ശിക്ഷ കുറയ്ക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. ഏഴ് വർഷം കഠിന തടവ് ഏഴ് വർഷം സാധാരണ തടവാക്കി മാറ്റണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചു.

4. എതിർകക്ഷിയായ സ്റ്റേറ്റിന് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഡീഷണൽ അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറൽ ശ്രീ അഭയ് പ്രകാശ് സഹായ് നിലവിലെ അപ്പീലിനെ ശക്തമായി എതിർത്തു.

4.1 നിലവിലെ കേസിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതിയും ഹൈക്കോടതിയും ഇരയുടെ/ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച് ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് പ്രതിയെ ശരിയായി ശിക്ഷിച്ചുവെന്ന് വാദിച്ചു. ഇരയുടെ വിശ്വാസ്യതയും വിശ്വസനീയതയും സംശയിക്കാൻ യാതൊരു കാരണവുമില്ലെന്ന് വാദിച്ചു. ഇരയെ ക്രോസ് വിസ്താരം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രതിക്കെതിരെ വ്യാജ കേസ് ഫയൽ ചെയ്തു എന്ന് ഒരു ചോദ്യവും ചോദിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും വാദിച്ചു.

4.2 ഇര വിശ്വസനീയവും ആശ്രയിക്കാവുന്നതുമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, അത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ, ഏക സാക്ഷിയുടെ/ഇരയുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച് ബലാത്സംഗ കുറ്റത്തിന് – ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 – ശിക്ഷ വിധിക്കാമെന്ന് വാദിച്ചു. ഗണേശൻ *v.* സ്റ്റേറ്റ്, *(2020) 10* എസ്.സി.സി. *573;* സന്തോഷ് പ്രസാദ് *v.* ബിഹാർ സംസ്ഥാനം, *(2020) 3* എസ്.സി.സി. *443;* ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* മംഗ സിംഗ്, *(2019) 16* എസ്.സി.സി. *759;* ഡൽഹി സ്റ്റേറ്റ് *(*എൻ.സി.ടി. ഓഫ് ഡൽഹി*)* *v.* പങ്കജ് ചൗധരി, *(2019) 11* എസ്.സി.സി. *575* എന്നീ കേസുകളിലെ ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നു.

4.3 പങ്കജ് ചൗധരി *(*മേൽപ്പറഞ്ഞ*)* കേസിൽ, ഇരയുടെ ഏക മൊഴി വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ശിക്ഷ നിലനിർത്താമെന്നും, ഇരയുടെ തെളിവ് സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് നിയമത്തിലോ

പ്രയോഗത്തിലോ ഒരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലെന്നും ഈ കോടതി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്ന് വാദിച്ചു.

4.4 ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ലെന്നും അതിനാൽ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് യാതൊരു സ്ഥിരീകരണ തെളിവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും/അല്ലെങ്കിൽ ഇത് സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കണമെന്നുമുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെ, ഡോക്ടർ–PW 1 ന്റെ മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച്, സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഒന്നാമതായി സംഭവം നടന്ന് മൂന്ന് ദിവസത്തിന് ശേഷമാണ് ഇരയെ വൈദ്യപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയയാക്കിയത് എന്ന് വാദിച്ചു. ഇര തുടക്കം മുതൽ തന്റെ മൊഴിയിൽ സ്ഥിരത പുലർത്തുന്നുണ്ടെന്നും ക്രോസ് വിസ്താരത്തിലും താൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും വാദിച്ചു. അതിനാൽ, കേസിലെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളില്ലെങ്കിൽ പോലും, ശിക്ഷ നിലനിർത്താമെന്ന് വാദിച്ചു.

4.5 ഇത് സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധമായിരുന്നു എന്ന് ഇരയുടെ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ ഒരു സൂചന പോലും ഇല്ലെന്ന് തുടർന്ന് വാദിച്ചു.

4.6 സ്റ്റേറ്റ്ന് വേണ്ടി ഹാജരായ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഡീഷണൽ അഡ്വക്കേറ്റ് ജനറൽ തുടർന്ന് വാദിച്ചത്, നിലവിലെ കേസിൽ ഒരു വശത്ത് പ്രതി ഇത് സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധമായിരുന്നു എന്ന് വാദിക്കുകയും മറുവശത്ത് പ്രതി സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം ഉന്നയിക്കുകയും സംഭവ ദിവസം/രാത്രി താൻ ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന്

പറയുകയും ചെയ്തു. ഇത് രണ്ടും പരസ്പരം വിരുദ്ധമാണെന്ന് വാദിച്ചു. ഏത് സാഹചര്യത്തിലും, D.W.1 നെ വിശ്വസിക്കരുതെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതിക്ക് യുക്തിപരമായ കാരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും D.W.1 ന്റെ മൊഴിയിൽ യാതൊരു വിശ്വാസ്യതയുമില്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വാദിച്ചു.

4.7 മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ട്, മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച്, നിലവിലെ അപ്പീൽ തള്ളണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു.

5. കക്ഷികളുടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട അഭിഭാഷകരെ ഈ കോടതി ദീർഘനേരം കേട്ടു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് പ്രതിയെ ശിക്ഷിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ശിക്ഷാ വിധിന്യായം, ഹൈക്കോടതി പുറപ്പെടുവിച്ച ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട വിധിന്യായവും ഉത്തരവും ഈ കോടതി പരിശോധിച്ചു.

5.1 തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്, നിലവിലെ കേസിൽ, ഇര പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുണച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൾ തുടക്കം മുതൽ സ്ഥിരത പുലർത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇരയുടെ ഏക മൊഴി എന്തുകൊണ്ട് വിശ്വസിക്കരുത് എന്ന് പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടില്ല. വിശദമായ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിന് ശേഷവും, അവൾ താൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുകയും പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പൂർണ്ണമായി പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇരയുടെ വിശ്വാസ്യതയും/അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയതയും സംശയിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് ഒരു കാരണവുമില്ല. മറ്റ് സ്വതന്ത്ര സാക്ഷികളെ ആരെയും പരിശോധിക്കുകയോ/അല്ലെങ്കിൽ പ്രോസിക്യൂഷന്റെ കേസിനെ പിന്തുണയ്ക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ

അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ നിലനിർത്താൻ കഴിയില്ലെന്നുമുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, മേൽപ്പറഞ്ഞതിന് യാതൊരു കഴമ്പുമില്ല.

5.2 ഗണേശൻ *(മേൽപ്പറഞ്ഞ)* കേസിൽ, ഇരയുടെ/ ഇരയുടെ മൊഴി വിശ്വസനീയവും നിഷ്കളങ്കവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമാണെന്നും അവളുടെ തെളിവുകൾ മികച്ച നിലവാരമുള്ളതാണെന്നും കണ്ടെത്തിയാൽ, ഇരയുടെ/ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാമെന്ന് ഈ കോടതി നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. മേൽപ്പറഞ്ഞ കേസിൽ, ഇരയുടെ ഏക തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ശിക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ കോടതിയുടെ വിധിന്യായങ്ങളുടെ പരമ്പര പരിഗണിക്കാൻ ഈ കോടതിക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. ഖണ്ഡികകൾ 10.1 മുതൽ 10.3 വരെ, താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തു:

10.1. ലൈംഗിക പീഡനം, ഉപദ്രവം തുടങ്ങിയവ ഉൾപ്പെടുന്ന കേസിൽ, ഇരയുടെ ഏക തെളിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന് വിജയ് *[വിജയ് v. മധ്യപ്രദേശ് സ്റ്റേറ്റ്,* (2010) 8 SCC 191] കേസിൽ ഖണ്ഡികകൾ 9 മുതൽ 14 വരെ താഴെ പറയുന്നവ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്: (എസ്.സി.സി. പേജുകൾ 195–98)

"*9.* മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം *v.* ചന്ദ്രപ്രകാശ് കേവൽചന്ദ് ജയിൻ *[*മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം *v.* ചന്ദ്രപ്രകാശ് കേവൽചന്ദ് ജയിൻ, (1990) 1 SCC 550] കേസിൽ, ലൈംഗിക അതിക്രമത്തിന് ഇരയായ ഒരു സ്ത്രീ കൂറ്റകൃത്യത്തിലെ പങ്കാളിയല്ലെന്നും മറിച്ച് മറ്റൊരാളുടെ ദുർവാസനയ്ക്ക് ഇരയാണെന്നും, അതിനാൽ അവളുടെ തെളിവ് ഒരു കൂട്ടാളിയുടെ തെളിവ് പോലെ സംശയത്തോടെ പരിശോധിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ഈ കോടതി വിധിച്ചു. കോടതി താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ നിരീക്ഷിച്ചു: (എസ്.സി.സി. പേജ് 559, ഖണ്ഡിക 16)

'*16.* ഒരു ലൈംഗിക കുറ്റകൃത്യത്തിലെ ഇരയെ ഒരു കൂട്ടാളിയുമായി തുലനം ചെയ്യാൻ കഴിയില്ല. അവൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ ഇരയാണ്. മെറ്റീരിയൽ വിശദാംശങ്ങളിൽ സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ തെളിവ് സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് തെളിവ് നിയമത്തിൽ ഒരിടത്തും പറയുന്നില്ല. വകുപ്പ് 118 പ്രകാരം അവൾ ഒരു കഴിവുള്ള സാക്ഷിയാണ്, അവളുടെ തെളിവുകൾക്ക് ശാരീരിക അതിക്രമ കേസുകളിലെ ഒരു പരിക്കേറ്റയാൾക്ക് നൽകുന്ന അതേ പ്രാധാന്യം നൽകണം. പരിക്കേറ്റ പരാതിക്കാരന്റെയോ സാക്ഷിയുടെയോ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ അവളുടെ തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ അതേ അളവിലുള്ള ശ്രദ്ധയും ജാഗ്രതയും ആവശ്യമാണ്, അതിൽ കൂടുതലല്ല. താൻ ചുമത്തിയ കുറ്റത്തിന്റെ ഫലത്തിൽ താൽപര്യമുള്ള ഒരു വ്യക്തിയുടെ തെളിവുകളുമായിട്ടാണ് താൻ ഇടപെടുന്നതെന്ന് കോടതി ശ്രദ്ധിക്കുകയും ബോധവാനായിരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. കോടതി ഇത് മനസ്സിൽ വെക്കുകയും ഇരയുടെ തെളിവുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ തനിക്ക് തൃപ്തിയുണ്ടെന്ന് തോന്നുകയും ചെയ്താൽ, വകുപ്പ് 114-ലെ ഇല്ലസ്ട്രേഷൻ *(ബി)*ക്ക് സമാനമായ ഒരു നിയമമോ ആചാരമോ തെളിവ് നിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല, അത് സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ചില കാരണങ്ങളാൽ ഇരയുടെ മൊഴിയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കാൻ കോടതിക്ക് മടിയുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരു കൂട്ടാളിയുടെ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥിരീകരണത്തിന് താഴെയുള്ള അവളുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് നൽകുന്ന തെളിവുകൾക്കായി അത് നോക്കിയേക്കാം. ഇരയുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് നൽകാൻ ആവശ്യമായ തെളിവുകളുടെ സ്വഭാവം ഓരോ കേസിലെയും വസ്തുതകളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ ഒരു ഇര മുതിർന്നവളും പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുന്നവളുമെങ്കിൽ, അവളുടെ തെളിവുകൾ അസാധുവാണെന്നും വിശ്വസനീയമല്ലെന്നും കാണിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവളുടെ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ കോടതിക്ക്

അർഹതയുണ്ട്. കേസിലെ റെക്കോർഡിൽ കാണുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെ മൊത്തം അവസ്ഥ, ഇരയ്ക്ക് ആരോപിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തിയെ തെറ്റായി ഉൾപ്പെടുത്താൻ ശക്തമായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യമില്ലെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നുവെങ്കിൽ, അവളുടെ തെളിവുകൾ സാധാരണയായി അംഗീകരിക്കാൻ കോടതിക്ക് മടി ഉണ്ടാകരുത്.'

10. ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* പപ്പു *[*ഉത്തർപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* പപ്പു*,* (2005) 3 SCC 594] കേസിൽ, ഒരു പെൺകുട്ടി എളുപ്പത്തിൽ വഴങ്ങുന്ന സ്വഭാവമുള്ളവളാണെന്നോ ലൈംഗിക ബന്ധത്തിന് ശീലിച്ചവളാണെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടാൽ പോലും, അത് പ്രതിയെ ബലാത്സംഗ കുറ്റത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാനുള്ള കാരണമല്ലെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. ആ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ അവളുടെ സമ്മതം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് സ്ഥാപിക്കണം. ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ പരിക്കില്ലാത്തത് പ്രതിയെ ഒഴിവാക്കാൻ കോടതിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഘടകമാകണമെന്നില്ല. ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാമെന്നും, കേസിൽ, ഇരയുടെ മൊഴിയിൽ കോടതിക്ക് തൃപ്തിയില്ലെങ്കിൽ, അത് അവളുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് ലഭിക്കുന്ന മറ്റ് പ്രത്യക്ഷമോ സാഹചര്യപരമായോ ആയ തെളിവുകൾ തേടാമെന്നും ഈ കോടതി കൂടുതൽ വിധിച്ചു. കോടതി താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ വിധിച്ചു: (എസ്.സി.സി. പേജ് 597, ഖണ്ഡിക 12)

'*12.* ബലാത്സംഗ കുറ്റകൃത്യത്തിന് ഇരയായതായി പരാതിപ്പെടുന്ന ഒരു ഇര, കുറ്റകൃത്യത്തിനു ശേഷമുള്ള ഒരു കൂട്ടാളിയല്ലെന്ന് സുസ്ഥാപിതമാണ്. മുഖ്യമായ വിശദാംശങ്ങളിൽ സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ അവളുടെ മൊഴിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് നിയമത്തിന് ഒരു വ്യവസ്ഥയുമില്ല. അവൾ ഒരു പരിക്കേറ്റ സാക്ഷിയേക്കാൾ ഉയർന്ന നിലയിലാണ്. രണ്ടാമത്തെ കേസിൽ, ശാരീരിക രൂപത്തിൽ പരിക്കുണ്ട്, ആദ്യത്തേതിൽ അത് ശാരീരികവും

മാനസികവും വൈകാരികവുമാണ്. എന്നിരുന്നാലും, വസ്തുതകളുടെ കോടതിക്ക് ഇരയുടെ മൊഴി അതേപോലെ സ്വീകരിക്കാൻ പ്രയാസമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, അവളുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് നൽകുന്ന പ്രത്യക്ഷമോ സാഹചര്യപരമായോ ആയ തെളിവുകൾക്കായി അത് അന്വേഷിച്ചേക്കാം. ഒരു കൂട്ടാളിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്ന സ്ഥിരീകരണത്തിന് താഴെയുള്ള ഉറപ്പ് മതിയാകും.'

11. പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം *v.* ഗുർമീത് സിംഗ് *[*പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം *v.* ഗുർമീത് സിംഗ്*,* (1996) 2 SCC 384] കേസിൽ, ലൈംഗിക പീഡനം, ഉപദ്രവം തുടങ്ങിയവ ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകൾ അതീവ സംവേദനക്ഷമതയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ കോടതിക്ക് കടമയുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. ഇരയുടെ മൊഴിയിലെ ചെറിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ നിസ്സാരമായ പൊരുത്തക്കേടുകളോ അല്ലാത്തപക്ഷം വിശ്വസനീയമായ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തള്ളാനാവുള്ള കാരണമാകരുത്. ലൈംഗിക അതിക്രമത്തിന് ഇരയായ വ്യക്തിയുടെ തെളിവ് ശിക്ഷയ്ക്ക് മതിയായതാണ്, കൂടാതെ സ്ഥിരീകരണം തേടാൻ നിർബന്ധിത കാരണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ അതിന് സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമില്ല. ജൂഡീഷ്യൽ മനസ്സാക്ഷിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി കോടതിക്ക് അവളുടെ മൊഴിയുടെ ചില ഉറപ്പുകൾ തേടാം. ഇരയുടെ മൊഴി ഒരു പരിക്കേറ്റ സാക്ഷിയുടെ മൊഴിയേക്കാൾ വിശ്വസനീയമാണ്, കാരണം അവൾ ഒരു കൂട്ടാളിയല്ല. ലൈംഗിക കുറ്റകൃത്യത്തിന് എഫ്.ഐ.ആർ. ഫയൽ ചെയ്യുന്നതിലെ കാലതാമസം ശരിയായി വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും, സ്വാഭാവികമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, പ്രതിക്ക് അതിന്റെ യാതൊരു ആനുകൂല്യവും നൽകാൻ കഴിയില്ലെന്ന് കോടതി കൂടുതൽ വിധിച്ചു. കോടതി താഴെ പറയുന്നവ നിരീക്ഷിച്ചു: (എസ്.സി.സി. പേജുകൾ 394–96 & 403, ഖണ്ഡികകൾ 8 & 21)

'*8.* ...ഒരു പാവപ്പെട്ട നിസ്സഹായയായ പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത പെൺകുട്ടി മൂന്ന് നിരാശരായ യുവാക്കളോടൊപ്പം ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ നിന്ന് തടയുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യത്തെ കോടതി അവഗണിച്ചു. വീണ്ടും, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അന്വേഷണം ശരിയായി നടത്തുകയോ ഡ്രൈവറെയോ കാറിനെയോ കണ്ടെത്താൻ കഴിയാതെ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുകയോ ചെയ്താൽ, അത് എങ്ങനെ ഇരയുടെ മൊഴിയെ അവിശ്വസിക്കാനുള്ള കാരണമാകും? ഇരയ്ക്ക് അന്വേഷണ ഏജൻസിക്ക് മേൽ നിയന്ത്രണമില്ലായിരുന്നു, അന്വേഷണ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ അശ്രദ്ധയ്ക്ക് ഇരയുടെ മൊഴിയുടെ വിശ്വാസ്യതയെ ബാധിക്കാൻ കഴിയില്ല. ...തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, ബലാത്സംഗക്കേസിൽ, ആത്മാഭിമാനമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയും ബലാത്സംഗം ചെയ്യപ്പെട്ടതുപോലുള്ള അവളുടെ അഭിമാനത്തിന് കളങ്കമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന നടത്താൻ കോടതിയിൽ വരില്ല എന്ന വസ്തുത കോടതികൾ ശ്രദ്ധിക്കണം. ലൈംഗിക ഉപദ്രവം ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകളിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിന്റെ സത്യസന്ധതയെ കാര്യമായി ബാധിക്കാത്തതോ ഇരയുടെ മൊഴിയിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ, വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മാരകമായ സ്വഭാവമുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാത്തപക്ഷം വിശ്വസനീയമായ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തള്ളാൻ അനുവദിക്കരുത്. ...അത്തരം കേസുകളിൽ അവളുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് സ്ഥിരീകരണം തേടുന്നത്, ഒരു നിയമമെന്ന നിലയിൽ, മുറിവിൽ ഉപ്പ് പുരട്ടുന്നതിന് തുല്യമാണ്. ... ഇരയുടെ മൊഴിയിൽ ജുഡീഷ്യൽ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയായി സ്ഥിരീകരണം നിയമപരമായ ഒരു ആവശ്യമല്ല, മറിച്ച് നൽകപ്പെട്ട സാഹചര്യങ്ങളിൽ വിവേകപൂർണ്ണമായ ഒരു മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശമാണ്. ...

***

21. ... കോടതികൾ ഒരു കേസിന്റെ വിശാലമായ സാധ്യതകൾ പരിശോധിക്കുകയും, ഇരയുടെ മൊഴിയിലെ മാരകമല്ലാത്ത ചെറിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ നിസ്സാരമായ പൊരുത്തക്കേടുകളോ കണ്ട് വഴിതെറ്റാതെ, അല്ലാത്തപക്ഷം വിശ്വസനീയമായ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തള്ളരുത്. ഇരയുടെ തെളിവ് വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മെറ്റീരിയൽ വിശദാംശങ്ങളിൽ അവളുടെ മൊഴിക്ക് സ്ഥിരീകരണം തേടാതെ തന്നെ അത് ആശ്രയിക്കണം. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ അവളുടെ മൊഴിയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കാൻ കോടതിക്ക് പ്രയാസമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, ഒരു കൂട്ടാളിയുടെ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥിരീകരണത്തിന് താഴെയുള്ള അവളുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് നൽകുന്ന തെളിവുകൾക്കായി അത് നോക്കിയേക്കാം. ഇരയുടെ മൊഴി കേസിന്റെ മുഴുവൻ പശ്ചാത്തലത്തിലും വിലയിരുത്തപ്പെടണം, കൂടാതെ ലൈംഗിക ഉപദ്രവം ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ വിചാരണക്കോടതി അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം മനസ്സിലാക്കുകയും സംവേദനക്ഷമത പുലർത്തുകയും വേണം.'

(ഊന്നൽ നൽകി)

12. ഒഡീഷ സംസ്ഥാനം *v.* തകര ബെസ്ര *[*ഒഡീഷ സംസ്ഥാനം *v.* തകര ബെസ്ര, (2002) 9 SCC 86] കേസിൽ, ബലാത്സംഗം കേവലം ശാരീരിക അതിക്രമമല്ലെന്നും, മറിച്ച് അത് ഇരയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ മുഴുവനായും നശിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും ഈ കോടതി വിധിച്ചു. ബലാത്സംഗി നിസ്സഹായയായ സ്ത്രീയുടെ ആത്മാവിനെ തന്നെ അപമാനിക്കുന്നു, അതിനാൽ, ഇരയുടെ മൊഴി കേസിന്റെ മുഴുവൻ പശ്ചാത്തലത്തിലും വിലയിരുത്തപ്പെടണം, അത്തരം കേസുകളിൽ മറ്റ് സാക്ഷികളെ പരിശോധിക്കാത്തത് പോലും പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിൽ ഗുരുതരമായ ഒരു പോരായ്മയാകണമെന്നില്ല, പ്രത്യേകിച്ച് സാക്ഷികൾ കൂറുകൃത്യം ചെയ്യുന്നത് കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ.

13. ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* രഘുബീർ സിംഗ് *[*ഹിമാചൽ പ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *v.* രഘുബീർ സിംഗ്, (1993) 2 SCC 622] കേസിൽ, കുറ്റസ്ഥാപന ഉത്തരവ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിന് മുമ്പ് ഇരയുടെ തെളിവ് സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിന് മറ്റ് തെളിവുകൾ തേടാൻ നിയമപരമായ നിർബന്ധമില്ലെന്ന് ഈ കോടതി വിധിച്ചു. തെളിവുകൾ തുക്കിക്കൊടുക്കണം, എണ്ണരുത്. ഇരയുടെ തെളിവ് വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവളുടെ സത്യസന്ധതയ്ക്ക് വിരുദ്ധമായ സാഹചര്യങ്ങളില്ലെങ്കിൽ, ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ രേഖപ്പെടുത്താം. ഈ കോടതി മുൻപ് രാമേഷ്വർ v. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം [റമേഷ്വർ v. രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം, AIR 1952 SC 54] എന്ന വിധിന്യായത്തെ ആശ്രയിച്ച് വാഹിദ് ഖാൻ *v.* മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം *[*വാഹിദ് ഖാൻ *v.* മധ്യപ്രദേശ് സംസ്ഥാനം, (2010) 2 SCC 9] കേസിൽ സമാനമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

14. അങ്ങനെ, ഈ വിഷയത്തിൽ ഉരുത്തിരിയുന്ന നിയമം ഇതാണ്: ഇരയുടെ മൊഴി വിശ്വസനീയവും ആശ്രയിക്കാവുന്നതുമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, അതിന് സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമില്ല. ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോടതിക്ക് പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാം."

10.2. കൃഷൻ കുമാർ മാലിക് *v.* ഹരിയാന സംസ്ഥാനം *[*കൃഷൻ കുമാർ മാലിക് *v.* ഹരിയാന സംസ്ഥാനം, (2011) 7 SCC 130] കേസിൽ, ബലാത്സംഗ കുറ്റം ചെയ്തതിന് ഒരു പ്രതിയെ കുറ്റക്കാരനായി വിധിക്കാൻ, ഇരയുടെ ഏക തെളിവ് മതിയാകുമെന്ന് ഈ കോടതി നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, പ്രസ്തുത തെളിവ് വിശ്വാസ്യത നൽകുകയും പൂർണ്ണമായും വിശ്വസനീയവും കളങ്കരഹിതവും ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ളതുമായിരിക്കണം.

10.3. ഒരു "സ്റ്റെർലിംഗ് സാക്ഷി" ആരാണെന്ന് റായ് സന്ദീപ് *v.* ഡൽഹി സ്റ്റേറ്റ് *(*എൻ.സി.ടി. ഓഫ് ഡൽഹി*)* *[*റായ് സന്ദീപ് *v.* ഡൽഹി സ്റ്റേറ്റ് *(*എൻ.സി.ടി. ഓഫ് ഡൽഹി*)*, (2012) 8 SCC 21] കേസിൽ ഈ കോടതി വിശദീകരിക്കുകയും പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഖണ്ഡിക 22-ൽ, താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്: (എസ്.സി.സി. പേജ് 29)

"*22.* കോടതിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, "സ്റ്റെർലിംഗ് സാക്ഷി" വളരെ ഉയർന്ന നിലവാരവും യോഗ്യതയുമുള്ളയാളായിരിക്കണം, അതിനാൽ അയാളുടെ മൊഴി ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാത്തതായിരിക്കണം. അത്തരം സാക്ഷിയുടെ മൊഴി പരിഗണിക്കുന്ന കോടതിക്ക് യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ അത് അതേപോലെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയണം. അത്തരം ഒരു സാക്ഷിയുടെ ഗുണനിലവാരം പരിശോധിക്കുന്നതിന്, സാക്ഷിയുടെ സ്ഥാനം അപ്രസക്തമായിരിക്കും, അത്തരം ഒരു സാക്ഷി നൽകിയ മൊഴിയുടെ സത്യസന്ധതയായിരിക്കും പ്രസക്തം. കൂടുതൽ പ്രസക്തമായിരിക്കുന്നത്, തുടക്കം മുതൽ അവസാനം വരെ, അതായത് സാക്ഷി പ്രാരംഭ മൊഴി നൽകുന്ന സമയത്തും ഒടുവിൽ കോടതിക്ക് മുന്നിലും, മൊഴിയിലുള്ള സ്ഥിരതയായിരിക്കും. അത് സ്വാഭാവികവും പ്രതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിന് അനുസരിച്ചും ആയിരിക്കണം. അത്തരം ഒരു സാക്ഷിയുടെ മൊഴിയിൽ യാതൊരു വ്യതിയാനവും ഉണ്ടാകരുത്. എത്ര ദൈർഘ്യമുള്ളതും എത്ര കഠിനമായതുമായ ക്രോസ് വിസ്താരത്തെയും നേരിടാൻ സാക്ഷിക്ക് കഴിയണം, ഒരു സാഹചര്യത്തിലും സംഭവം നടന്നതിനെക്കുറിച്ചോ, ഉൾപ്പെട്ട വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചോ, സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമത്തെക്കുറിച്ചോ യാതൊരു സംശയത്തിനും ഇട നൽകരുത്. അത്തരം ഒരു മൊഴിക്ക് കണ്ടെത്തിയ വസ്തുക്കളോ, ഉപയോഗിച്ച ആയുധങ്ങളോ, കുറ്റകൃത്യം ചെയ്ത രീതി, ശാസ്ത്രീയ തെളിവുകൾ, വിദഗ്ദ്ധാഭിപ്രായം എന്നിങ്ങനെയുള്ള മറ്റ് എല്ലാ പിന്തുണ നൽകുന്ന വസ്തുക്കളുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരിക്കണം. പ്രസ്തുത മൊഴി മറ്റ് എല്ലാ

സാക്ഷികളുടെ മൊഴിയുമായി സ്ഥിരമായി പൊരുത്തപ്പെടണം. പ്രതിക്കെതിരെ ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റത്തിന് കുറ്റക്കാരനാണെന്ന് വിധിക്കാൻ സാഹചര്യപരമായ തെളിവുകളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന പരിശോധനയ്ക്ക് സമാനമായിരിക്കണം ഇത് എന്നും പറയാം, അവിടെ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ശൃംഖലയിൽ ഒരു കണ്ണിയും നഷ്ടപ്പെടരുത്. അത്തരം ഒരു സാക്ഷിയുടെ മൊഴി മേൽപ്പറഞ്ഞ പരിശോധനയിലും മറ്റ് സമാനമായ എല്ലാ പരിശോധനകളിലും വിജയിച്ചാൽ മാത്രമേ, അത്തരം ഒരു സാക്ഷിയെ "സ്റ്റെർലിംഗ് സാക്ഷി" എന്ന് വിളിക്കാൻ കഴിയൂ, അയാളുടെ മൊഴി കോടതിക്ക് യാതൊരു സ്ഥിരീകരണവും കൂടാതെ സ്വീകരിക്കാനും, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കുറ്റക്കാരനെ ശിക്ഷിക്കാനും കഴിയും. കൂടുതൽ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ, കുറ്റകൃത്യത്തിന്റെ കാതലായ വശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്തുത സാക്ഷിയുടെ മൊഴിക്ക് കേടുപാടുകൾ സംഭവിക്കാതെ നിലകൊള്ളണം, അതേസമയം വാക്കാലുള്ളതും, രേഖാമൂലമുള്ളതും, ഭൗതിക വസ്തുക്കളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റ് എല്ലാ അനുബന്ധ വസ്തുക്കളും, കുറ്റം വിചാരണ ചെയ്യുന്ന കോടതിക്ക് കാതലായ മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച് മറ്റ് പിന്തുണ നൽകുന്ന വസ്തുക്കൾ അരിച്ചെടുത്ത് കുറ്റക്കാരനെ ആരോപിക്കപ്പെട്ട കുറ്റത്തിന് ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നതിന്, പ്രസ്തുത മൊഴിയുമായി മുഖ്യമായ വിശദാംശങ്ങളിൽ പൊരുത്തപ്പെടണം."

5.3 പങ്കജ് ചൗധരി *(മേൽപ്പറഞ്ഞ)* കേസിൽ, പൊതുവായ ഒരു നിയമമെന്ന നിലയിൽ, വിശ്വസനീയമാണെങ്കിൽ, സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാമെന്ന് നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇരയുടെ ഏക മൊഴി കേവലം അനുമാനങ്ങളുടെയും ഊഹാപോഹങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോടതി സംശയിക്കരുതെന്ന് കൂടുതൽ നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഖണ്ഡിക 29-ൽ, താഴെ പറയുന്നവ നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്:

"29. വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശിക്ഷ നിലനിർത്താമെന്ന് ഇപ്പോൾ സുസ്ഥാപിതമായ നിയമ തത്വമാണ്. [വിഷ്ണു *v.* മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം *[*വിഷ്ണു *v.* മഹാരാഷ്ട്ര സംസ്ഥാനം, (2006) 1 SCC 283]]. ബലാത്സംഗക്കേസിൽ സ്ഥിരീകരണം ഒരു അവശ്യ ഘടകമല്ലെന്നും, ഇരയുടെ തെളിവ് സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ ആശ്രയിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന് നിയമത്തിനോ ആചാരത്തിനോ ഒരു വ്യവസ്ഥയുമില്ലെന്നും ഈ കോടതിയുടെ നിരവധി വിധിന്യായങ്ങളാൽ സുസ്ഥാപിതമാണ്. ഇരയുടെ തെളിവുകൾക്ക് യാതൊരു അടിസ്ഥാനപരമായ പോരായ്മകളുമില്ലെങ്കിൽ, "സാധ്യത ഘടകം" അതിനെ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാത്തതാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, പൊതുവായ ഒരു നിയമമെന്ന നിലയിൽ, കേസിലെ സാഹചര്യങ്ങൾ പരിഗണിച്ച്, വൈദ്യപരമായ തെളിവുകൾ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ, വൈദ്യപരമായ തെളിവുകളിൽ നിന്നൊഴികെ, സ്ഥിരീകരണം നിർബന്ധമാക്കാൻ ഒരു കാരണവുമില്ല. [രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം *v.* എൻ.കെ. *[*രാജസ്ഥാൻ സംസ്ഥാനം *v.* എൻ.കെ., (2000) 5 SCC 30]]."

5.4 ഷാം സിംഗ് *v.* ഹരിയാന സംസ്ഥാനം, (2018) 18 SCC 34 കേസിൽ, ഇരയുടെ മൊഴിക്ക് ജീവൻ നൽകുന്ന ഒരു ഘടകമാണെന്നും, അവളുടെ മൊഴിക്ക് സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമാണെന്ന് നിർബന്ധിത കാരണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ, ഇരയുടെ മൊഴി വിശ്വാസ്യത നൽകുകയും വിശ്വസനീയമാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ലൈംഗിക അതിക്രമത്തിന് ഇരയായ വ്യക്തിയുടെ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ഒരു പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ കോടതികൾക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകരുത് എന്ന് നിരീക്ഷിച്ചു. അവളുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് സ്ഥിരീകരണം തേടുന്നത്, ഒരു നിയമമെന്ന

നിലയിൽ, അത്തരം കേസുകളിൽ മുറിവിൽ ഉപ്പ് പുരട്ടുന്നതിന് തുല്യമാണെന്ന് കൂടുതൽ നിരീക്ഷിച്ചു. ഖണ്ഡികകൾ 6, 7 എന്നിവയിൽ താഴെ പറയുന്നവ നിരീക്ഷിക്കുകയും വിധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്:

"6. ബലാത്സംഗ കുറ്റങ്ങളിൽ ഒരു പ്രതിയെ വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ കോടതികൾക്ക് വലിയ ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ടെന്ന് ഈ കോടതിക്കറിയാം. അത്തരം കേസുകൾ അതീവ സംവേദനക്ഷമതയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യണം. കോടതികൾ ഒരു കേസിന്റെ വിശാലമായ സാധ്യതകൾ പരിശോധിക്കുകയും, ഇരയുടെ മൊഴിയിലെ മാരകമല്ലാത്ത ചെറിയ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ നിസ്സാരമായ പൊരുത്തക്കേടുകളോ കണ്ട് വഴിതെറ്റാതെ, അല്ലാത്തപക്ഷം വിശ്വസനീയമായ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തള്ളരുത്. ഇരയുടെ തെളിവ് വിശ്വാസ്യത നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, മെറ്റീരിയൽ വിശദാംശങ്ങളിൽ അവളുടെ മൊഴിക്ക് സ്ഥിരീകരണം തേടാതെ തന്നെ അത് ആശ്രയിക്കണം. ഏതെങ്കിലും കാരണത്താൽ അവളുടെ മൊഴിയിൽ പൂർണ്ണ വിശ്വാസം അർപ്പിക്കാൻ കോടതിക്ക് പ്രയാസമാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയാൽ, ഒരു കൂട്ടാളിയുടെ കാര്യത്തിൽ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥിരീകരണത്തിന് താഴെയുള്ള അവളുടെ മൊഴിക്ക് ഉറപ്പ് നൽകുന്ന തെളിവുകൾക്കായി അത് നോക്കിയേക്കാം. ഇരയുടെ മൊഴി കേസിന്റെ മുഴുവൻ പശ്ചാത്തലത്തിലും വിലയിരുത്തപ്പെടണം, കൂടാതെ ലൈംഗിക ഉപദ്രവം അല്ലെങ്കിൽ ലൈംഗിക അതിക്രമങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ കോടതി അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തം മനസ്സിലാക്കുകയും സംവേദനക്ഷമത പുലർത്തുകയും വേണം. [പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം *v.* ഗുർമീത് സിംഗ് *[*പഞ്ചാബ് സംസ്ഥാനം *v.* ഗുർമീത് സിംഗ്, (1996) 2 SCC 384] (എസ്.സി.സി. പേജ് 403, ഖണ്ഡിക 21) കാണുക].

7. തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ കോടതികൾ ഒരു ബലാത്സംഗക്കേസിൽ, ആത്മാഭിമാനമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയും അവളുടെ അഭിമാനത്തിനെതിരെ, അതായത്

അവളോട് നടന്ന ബലാത്സംഗം പോലുള്ള ഒരു അപമാനകരമായ പ്രസ്താവന നടത്താൻ കോടതിയിൽ വരില്ല എന്ന വസ്തുതയെക്കുറിച്ച് ബോധവാന്മാരായിരിക്കണം എന്നത് ഇപ്പോൾ സുസ്ഥിരമായ കാര്യമാണ്. ലൈംഗിക ഉപദ്രവം ഉൾപ്പെടുന്ന കേസുകളിൽ, പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസിന്റെ സത്യസന്ധതയെ കാര്യമായി ബാധിക്കാത്തതോ ഇരയുടെ മൊഴിയിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളോ, വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മാരകമായ സ്വഭാവമുള്ളതല്ലെങ്കിൽ, അല്ലാത്തപക്ഷം വിശ്വസനീയമായ പ്രോസിക്യൂഷൻ കേസ് തള്ളാൻ അനുവദിക്കരുത്. സ്ത്രീകളുടെ സ്വാഭാവികമായ ലജ്ജയും ലൈംഗികാക്രമണത്തിന്റെ അതിക്രമം മറച്ചുവെക്കാനുള്ള പ്രവണതയും കോടതികൾ അവഗണിക്കരുതാത്ത ഘടകങ്ങളാണ്. അത്തരം കേസുകളിൽ ഇരയുടെ മൊഴിക്ക് ജീവൻ നൽകുന്ന ഒരു ഘടകമാണ്, അവളുടെ മൊഴിക്ക് സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമാണെന്ന് നിർബന്ധിത കാരണങ്ങളില്ലെങ്കിൽ, അവളുടെ മൊഴി വിശ്വാസ്യത നൽകുകയും വിശ്വസനീയമാണെന്ന് കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹചര്യങ്ങളിൽ, ലൈംഗിക അതിക്രമത്തിന് ഇരയായ വ്യക്തിയുടെ മൊഴിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ഒരു പ്രതിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ കോടതികൾക്ക് യാതൊരു പ്രയാസവും ഉണ്ടാകരുത്. അവളുടെ മൊഴിയെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് സ്ഥിരീകരണം തേടുന്നത്, ഒരു നിയമമെന്ന നിലയിൽ, അത്തരം കേസുകളിൽ മുറിവിൽ ഉപ്പ് പുരട്ടുന്നതിന് തുല്യമാണ്. (രഞ്ജിത്ത് ഹസാരിക *v.* ആസാം സംസ്ഥാനം [രഞ്ജിത്ത് ഹസാരിക *v.* ആസാം സംസ്ഥാനം, (1998) 8 SCC 635] കാണുക)."

6. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിധിന്യായങ്ങളിൽ ഈ കോടതി സ്ഥാപിച്ച നിയമം നിലവിലുള്ള കേസിന്റെ വസ്തുതകളിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ, മുകളിൽ നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ, ഇരയുടെ വിശ്വാസ്യതയും/അല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസനീയതയും സംശയിക്കാൻ ഈ കോടതി ഒരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. അവളെ വിശ്വസനീയയും

ആശ്രയിക്കാവുന്നവളുമായി കണ്ടെത്തി. അതിനാൽ, കൂടുതൽ സ്ഥിരീകരണം കൂടാതെ, ഇരയുടെ ഏക മൊഴിയെ ആശ്രയിച്ച് പ്രതിയുടെ ശിക്ഷ നിലനിർത്താവുന്നതാണ്.

7. ഇരയുടെ ശരീരത്തിൽ ബാഹ്യമോ ആന്തരികമോ ആയ പരിക്കുകളൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ലെന്നും അതിനാൽ ഇത് സമ്മതത്തോടെയുള്ള ലൈംഗിക ബന്ധമായിരിക്കാമെന്നുമുള്ള പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, മേൽപ്പറഞ്ഞതിന് യാതൊരു കഴമ്പുമില്ല. അവളുടെ ക്രോസ് വിസ്താരത്തിൽ ഇരയോട് അത്തരമൊരു ചോദ്യം വിദൂരമായി പോലും ചോദിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ, മേൽപ്പറഞ്ഞ വാദം ഉടനടി തള്ളണം.

8. സംഭവ ദിവസം രാത്രി താൻ ഇൻഡോറിലേക്ക് പോയിരുന്നുവെന്നും ഗ്രാമത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതിലും പ്രതിഭാഗത്തെ വിശ്വസിക്കാതിരുന്നതിലും ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതിക്ക് പിഴവ് സംഭവിച്ചുവെന്ന പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്, D.W.1 നെ വിശ്വസിക്കരുതെന്നും പ്രതി ഉന്നയിച്ച സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം വിശ്വസിക്കരുതെന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി യുക്തിപരമായ കാരണങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. D.W.1 പ്രതിയുടെ അതേ ഗ്രാമക്കാരനാണ്. ഇൻഡോറിലേക്ക് പോകാനുള്ള കാരണം കോടതി വിശ്വസിച്ചില്ല. ബാബുലാൽ എന്നയാൾക്ക് അപകടം പറ്റിയതുകൊണ്ട്, D.W.1 ഉം പ്രതിയും ബാബുലാലിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ഇൻഡോറിലേക്ക് പോയിരുന്നുവെന്നും അവർ അന്ന് രാത്രി ഇൻഡോറിൽ തങ്ങിയെന്നും പ്രതിയുടെയും പ്രതിഭാഗത്തിന്റെയും കേസ് ആയിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, ബാബുലാലിന് രണ്ട് മാസം മുമ്പ് ഒരു പരിക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കണ്ടെത്തി. പ്രതിഭാഗം ആശുപത്രി രേഖകളോ

പ്രസ്തുത ബാബുലാലിനെ ചികിത്സയ്ക്കായി കൊണ്ടുപോയ ആശുപത്രിയിലെ ഡോക്ടറെയോ ജീവനക്കാരനെയോ ഹാജരാക്കിയില്ല. പ്രതിഭാഗം പറയുന്നതനുസരിച്ച്, അവർ ഇൻഡോറിൽ തുളസിറാം എന്നൊരാളുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രസ്തുത തുളസിറാമിനെ പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല. ബാബുലാലിനെയും പരിശോധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, പ്രതി ഉന്നയിച്ച സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന വാദം ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി ശരിയായി അവിശ്വസിക്കുകയും D.W.1 നെ ശരിയായി അവിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തു. തെളിവുകളുടെ വിലയിരുത്തലിൽ, D.W.1 ന്റെ മൊഴിയിൽ യാതൊരു വിശ്വാസ്യതയുമില്ലെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട വിചാരണക്കോടതി പ്രത്യേകം നിരീക്ഷിച്ചു.

9. എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ മൂന്ന് ദിവസത്തെ കാലതാമസം ഉണ്ടായെന്ന പ്രതിയുടെ വാദത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്, സംഭവമുണ്ടായ ഉടൻ തന്നെ ഇര തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയോടും അമ്മായിയമ്മയോടും സംഭവം വിവരിച്ചുവെന്നും എന്നാൽ അവർ ഇരയെ വിശ്വസിച്ചില്ലെന്നും ഇരയ്ക്ക് വേണ്ടി വ്യക്തവും സ്ഥിരതയുള്ളതുമായ കേസ് ആയിരുന്നു. മറിച്ച്, അവർ അവളെ മർദ്ദിച്ചു. അവളുടെ വൈവാഹിക ഭവനത്തിൽ മറ്റ് കുടുംബാംഗങ്ങളൊന്നും ഇരയെ പിന്തുണച്ചില്ല, അതിനാൽ അവൾ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് വിവരം അയക്കുകയും അതിനുശേഷം അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുകയും എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഈ കേസിൽ ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയും അമ്മായിയമ്മയും സ്ത്രീകളായിരുന്നിട്ടും ഇരയെ പിന്തുണച്ചില്ല എന്നത് വളരെ നിർഭാഗ്യകരമാണ്. മറിച്ച്, അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കുകയും അതിനുശേഷം എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സ്ത്രീകളായിരുന്നിട്ടും കുറഞ്ഞപക്ഷം ഭർത്താവിന്റെ സഹോദരിയും

അമ്മായിയമ്മയും ഇരയെ മർദ്ദിക്കാതെയും അവളെ വിശ്വസിക്കാതെയും അവളെ പിന്തുണയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അതിനാൽ, അത്തരം ഒരു സാഹചര്യത്തിൽ, എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിൽ കാലതാമസം ഉണ്ടായപ്പോൾ, അത്തരം കാലതാമസത്തിന്റെ ആനുകൂല്യം പ്രതിക്ക് നൽകാൻ കഴിയില്ല, കാരണം അയാൾ ബന്ധുവായിരുന്നു.

10. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376-ലെ വ്യവസ്ഥ പരിഗണിച്ച് ശിക്ഷ കുറയ്ക്കാനുള്ള പ്രതിയുടെ ഹർജിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 ഭേദഗതിക്ക് മുമ്പ്, കുറഞ്ഞ ശിക്ഷ ഏഴ് വർഷമായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, വ്യവസ്ഥ പ്രകാരം, വിധിന്യായത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട മതിയായതും പ്രത്യേകവുമായ കാരണങ്ങൾക്കായി കോടതിക്ക് ഏഴ് വർഷത്തിൽ കുറഞ്ഞ കാലയളവിലേക്ക് തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കാം. ഏഴ് വർഷത്തിൽ കുറഞ്ഞ കാലയളവിലേക്ക് തടവ് ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ അസാധാരണമായതോ/അല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക കാരണങ്ങളോ ഇല്ല. മറിച്ച്, കേസിലെ വസ്തുതകളും സാഹചര്യങ്ങളും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിക്ക് ഏഴ് വർഷം കഠിന തടവ് എന്ന ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ശിക്ഷ മാത്രം നൽകി ലഘുവായി കൈകാര്യം ചെയ്തു എന്ന് പറയാം. ഇര ബന്ധുവായിരുന്നു. വൈവാഹിക ഭവനത്തിലെ കുടുംബത്തിൽ ആരും അവളെ പിന്തുണച്ചില്ല, അവൾക്ക് മാനസികാഘാതമുണ്ടായി. അവളെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് പോകാൻ നിർബന്ധിതയാക്കുകയും അതിനുശേഷം അവൾക്ക് എഫ്.ഐ.ആർ. രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രതി സംഭവ സമയത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തായിരുന്നുവെന്ന് ഒരു തെറ്റായ കേസ്/വാദം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്, അത് കീഴ്ക്കോടതികൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ, ശിക്ഷ കുറയ്ക്കാനുള്ള അപ്പീൽവാദിയായ പ്രതിയുടെഹർജിയും/അല്ലെങ്കിൽ ഏഴ് വർഷം കഠിന തടവ് എന്ന ശിക്ഷയെ ഏഴ്

2021_9_317_334

വർഷം സാധാരണ തടവാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഹർജിയും സ്വീകരിക്കാനാവില്ല, അത് തള്ളി.

11. മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും കാരണങ്ങളും കണക്കിലെടുത്ത്, നിലവിലെ അപ്പീൽ പരാജയപ്പെടുകയും അത് തള്ളാൻ അർഹവുമാണ്, അതനുസരിച്ച് അപ്പീൽ തള്ളുന്നു. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാ നിയമത്തിലെ വകുപ്പ് 376 പ്രകാരമുള്ള കുറ്റത്തിന് ഇവിടെയുള്ള പ്രതിയായ അപ്പീൽവാദിക്ക് നൽകിയ കുറ്റസ്ഥാപനവും ശിക്ഷയും ഇതിനാൽ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

അങ്കിത് ഗ്യാൻ അപ്പീൽ തള്ളി.